

Káoszelmélet

Zsófi szörnyen idegesítőnek találta, hogy a fiú szünet nélkül rángatta a jobb lábát. Az előadóteremben az előző sor székének a támlája érintette a következő sor asztalát, így a lány laptopja állandóan rezgett. Lehet ezt bírni egy percre, kettőre, de kerek kilencven percre keresztül? Egyre dühösebb lett. Látványosan forgatta a fejét jobbra-balra, hátha elcsíp egy megértő pillantást legalább, de látszólag mindenki elmélyülten hallgatta az előadást.

Hogy állna a görcs ennek a srácnak a lábába! Szűkített farmer, márkás Skechers sportcipő, mókás felemás zokni. Fel-le rendületlenül. Zsófit most már az öreg előadásmódja is halálra idegesítette. Az idősebb diákoktól tudta, hogy fénykorában jó előadó volt a professzor, de a stroke után újra kellett tanulnia járni és beszélni. Lelassult, kereste a szavakat, krákogott, hümmögött, a mondat közepén hirtelen megállt, meredt valami távoli, ismeretlen pontra, aztán valami egész mással folytatta, mint amiről korábban beszélt. Az elkezdett mondatot sosem fejezte be. Gondolatai csapongtak, követhetetlen volt. Zsófi minden jegyzete kész káosz. Talán le is csaphatná a gép fedelét, úgysem ér sokat, amit itt leír, de mégsem ülhet keresztbe font karral az előadás alatt.

Elfogyott a türelme, megkocogtatta a fiú bal vállát. Az nyomban hátranézett, rácsodálkoztak egymásra. A srác azért, mert matatják, ő meg azért, mert ez már a harmadik hét, és még nem látta egy órán sem. Megjegyezte volna. Megállapította ugyanis, hogy piszkosul jóképű. A szemébe nézve majdnem el is felejtette, hogy rendre akarta utasítani.

– Bocsi, a lábad... reszket a laptopom – igyekezett óvatosan fogalmazni, kedvesen mosolyogni. A fiú felemelte hüvelykujját, hogy rendben, érti, de alig telt bele fél perc, és beindult a lábrángás, mozgott az asztal, táncoltak a képernyőn a betűk. Zsófi teátrálisan mélyet sóhajtott. A srác minden bizonnyal meghallotta, mert hirtelen mozdulatlan maradt. Viszont alig értek Zsófi ujjai a billentyűzethez, újfent mozdult az idegesítő láb. Játszott vele, mint macska az egérrel.

Most már ingerülten csapott az előtte ülő bal vállára. A fiú ezúttal nem fordult meg, igaz, néhány rövid percre nem mozdult. Amint újra ritmikus mozgásba kezdett az asztal, Zsófi hangosan lecsapta a számítógép fedelét, ahogy korábban is tervezte. Erre a srác már hátranézett. A lány dühösen, fújtatva, kihívóan csakis a lábára tudott fókuszálni. A bűnös elővett valamit a zsebéből, firkálgatni kezdett, majd hátrafordult, és lassan a gép tetejére csúsztatott egy Balaton szeletet. *Bocsi*

– dülöngéltek rajta a betűk, a toll nem akart fogni a csomagoláson. A lány önkéntelenül elmosolyodott a váratlan gesztuson. Legszívesebben azonnal felbontotta volna, szerette a könnyű, roppanós ostyát, a csoki finom ízét.

A prof váratlanul bejelentette, hogy huszonöt perccel korábban végeznek, mivel tanszéki értekezletre kell mennie. Azonnal zsebongás tört ki a teremben, mindenki megkönnyebülten szedelőzködött. Zsófi ráérősen pakolásztta a holmiját. A fiú már a termet is elhagyta, mire ő kiért a sorából. Még szerencse, legalább nem kell a szemébe néznie. Viszont amint kilépett az előadóterem ajtaján, a srác ott állt. Nyakában lógott a fülese, zsebre tett kézzel az ajtón kiözönlő hallgatókat pásztázta. A lány épp tolta befelé az ajándék édességet, amikor megszólította:

– Ne haragudj, ma extrém módon bosszantott Heteyei mekegése. Eldöntöttem, hogy nem is jövök többet. Megszereztem a korábbi évekből a jegyzeteket, majd azokból tanulok, szívesen átküldöm neked is.

Zsófinak zavarában sokáig tartott lenyelni az édes falatot, amikor végre sikerült, kinyögte:

– Az jó lenne, köszi.

– Megbocsátva minden bűnöm? – kérdezte a srác pimaszul mosolyogva. Nem várt választ, folytatta:

– Egyébként kedd délután van a fizika felzárkóztató, gyere el, próbáld ki, mit jegyeztél meg a mai tananyagból. Ütközzünk véletlenszerűen – utalt viccesen az iménti előadás témájára. Káoszelmélet, pillangóeffektus... „Egy pillangó egyetlen szárnycsapása a Föld egyik oldalán tornádót idézhet elő a másikon.”

– Nehéz belátható időn belül megjósolni ebben a kaotikus rendszerben, hogy mi lesz kedden – szellemeskedett a lány is.

– Elmes megállapítás – nyugtázta a fiú. – Na, szia.

Búcsút intett, lelépett. Zsófinak már csak a kollégium felé bandukolva a domboldalon jutott eszébe, hogy nem cseréltek elérhetőséget, így a srác nem fogja tudni átküldeni neki az anyagot, hiába várja. No, ez megjósolható, fintorgott magában.

Aztán eljött a kedd délután négy óra, a fizika felzárkóztató ideje. Azt tervezte, odamegy, elkéri a jegyzeteket, és már sarkon is fordul. Hát nem így történt.

Már az épület előtt kiszúrta. Egy másik sráccal beszélgetett, aki szinte azonnal lelépett, amikor a lány határozottan megállt mellettük.

– Ígértél jegyzeteket, de aztán nem kértél e-mail-címet, azt se kérdezted, hogy hívnak – sorolta egy szuszra.

– De hiszen ismerlek. Együtt barbiztunk – nevetett vállat vonva a fiú.

– Ez valami hülye vicc vagy szójáték, amit nem értek? – faggatta a lány. – Egyetemista szleng?

– Tényleg barbiztunk. A kezembe nyomtad Kent, volt egy menő rózsaszín Cadillacje, azon furikázta felváltva a szőke és barna babáidat.

Aztán megmondta Zsófi teljes nevét, hogy hol lakik a nagyjija, és a lány tudta, tényleg létező játékokról beszél. Kiderült, kilencévesen egyszer átvitte őt nagymamája az ő nagyjijához a nyári szünetben, amikor épp falun nyaralt. És ennyi év után nemcsak emlékszik a történetekre, hanem fel is ismeri. Bámulatos memória.

– Na, várj, bekövetlek Instán – kapta elő a fiú a mobilját, közben elindult az épület felé, Zsófi, mint a holdkóros, ment utána, mert még mindig azt hitte, ugrotta. Még hogy együtt barbiztak!

– A determinisztikus törvényszerűségek ellenére sem volt ez előre jelezhető, mi? – vigyorgott rá élvezve a lány zavarát.

Zsófi elővette telefonját, hogy legalább a nevét megtudja. Ott volt az engedélykérések között: Hernádi Tomi.

– Volt olyan világoskék sellő alakú hajcsatod, az megvan még? – súgta a fiú a fülébe. Roppant szórakoztatónak találta, hogy meghökkentheti.

– Lila hajpánttal és rózsaszín csillaggal a sellő hajában – folytatta Zsófi lassan ejtve a szavakat, mint akit hipnotizáltak. Még erre is emlékszik? Remek, ő meg hiába erőlködik, de semmilyen Cadillacet tologató szőszke kisfiú képe nem rémlik neki. El kell hinnie, hogy igazat mond.

Még az óra kezdete előtt végigpörgette Tomi posztjait és a fotókat, ahol megjelölték. Nem talált barátnőre utaló nyomokat. Buli a haverokkal, túrázás, fesztiválfotók, anyuci karácsonyi képei, sátorozás a Bükkben, menő verdák, kétszáz felvétel a saját kocsijáról, edzőtermes tükörszelfi...

– Elhívnálak valahová. Mihez lenne kedved? – ajánlotta neki óra után a fiú.

– Ki fogsz nevetni – mosolygott Zsófi.

– Nem valószínű. A rózsaszínű Cadillac és a világoskék hajcsat óta tisztában vagyok veled, hogy nagyon kifinomult az ízlésed. Nos? – faggatta tovább.

– Megnézném a várostörténeti múzeumot. Mert három hete itt vagyok, de a kampuszon kívül semmit sem láttam. És van egy szabadon választható tantárgyam, amihez kell egy múzeumlátogatás is – vallotta be.

– Kocsmatúrának ugyan jobban örültem volna, de legyen – nevetett Tomi.

Aztán mégsem a várostörténeti múzeumba vitte a megbeszélt időpontban. Azt mondta, sokkal jobbat talált ki. Most itt van a városban a Munkácsy-trilógia, ő azt egyszer Debrecenben látta, és az olyan volt, mintha 3D-filmet nézett volna.

– Le akarlak nyűgözni – színpadias mozdulattal a szívére tette jobb kezét és meghajolt a kuncogó Zsófi előtt.

És valóban lenyűgözte. A lányt szinte mellbe vágta a fények, a megvilágítás, a színek, a kompozíció. Megilletődötten állt a kiállítóteremben. Tomi közelebb hajolt, hogy kibetűzze az egyik festmény címét.

– Krisztus Pilátus alatt – olvasta fel hangosan.

A lány vidám nevetésben tört ki. A teremőr finoman köhintett az ajtó mellett. Zsófi bocsánatkérő pillantásával lekenyerezte, a fiút pedig kioktatta.

– Alatt? Biztos? Hiszen ez így inkább egy pornófilm címe lehetne, nem egy bibliai témájú festményé – bökte mutatóujjával mellbe a fiút.

Az újra elolvasta a kis tábla szövegét, ezúttal helyesen.

– Krisztus Pilátus előtt. Rövidlátó vagyok – magyarázta bűnbánóan. Aztán egyből témát váltott.

– Amikor barbiztunk, Ken megpuszilhatta Barbie-t. Ééés... te azt mondtad, ha majd nagyok leszünk, mi is összepuszilkodhatunk – mondta csak úgy lazán a római katona hátának a festményen, a lányra se pillantva közben.

– Hogy ez mekkora kamu! – tört ki hangosan Zsófiból, és jól oldalba is vágta a kajánul vigyorgó srácot.

A teremőr hangosabban és ezúttal kettőt köhintett. Zsófi megfogta a fiú kezét, kicsit távolabb húzta.

– Ez akár maradhatna is ezentúl így, ha nem bánod – nézett le a fiú a kezükre, és rákulcsolta ujjait a lányéra. Zsófi nem bánta.

A Golgotát már nem nézték meg annyira tüzetesen. Az előtt csókolta meg őt. És akkor ott végre megértette, hogy miről beszélt Hetyei, amikor azt mondta, hogy globális keveredésen azt értjük, hogy tipikus kezdőfeltételekkel indítva hosszú idő alatt az összes lehetséges állapothoz közel kerül a rendszer. Vagy lehet, hogy egyáltalán nem erre gondolt a professzor. De akkor is ez volt a lehető legkelleme-sebb állapot az elmúlt három hétben.

(A szerző a novella írása idején a Kisebbségi Kulturális Alap ösztöndíjában részesült.)

Németh István: Kagyló